

Catalunya no és Alabama

written by Marc Gafarot | 7 de desembre de 2017

Un dels propòsits més descarnadament immorals que proposa l'espanyolisme és el de dividir Catalunya en dues parts: una d'espanyola i l'altra de catalana. Com passava al sud dels EUA, blancs per un cantó i negres per l'altre, i ambdues no cal dir de natura irreconciliable. Amb aquesta comesa, avui a diferència d'ahir, sens dubte remarcable, se situa l'intent d'anorrear alguns dels grans assoliments de la nostra etapa autonòmica com són l'educació, per via de la immersió lingüística o els mitjans de comunicació en especial TV3 i Catalunya Ràdio. Tot allò, en definitiva, que té a veure amb el procés de normalització lingüística i amb el consens social assolit un cop la democràcia arribà. Òbviament la cosa no quedaria només així i a partir d'aquí el desmantellament total i absolut del nostre autogovern seria irrefrenable. Allò que Franco no veié consumat ara tindria una via de difícil aturada.

Catalunya deixaria de ser un sol poble, com deia aquell reeixit lema de l'època de la transició, i com a conseqüència a casa nostra s'elevaria un mur invisible entre aquestes dues Catalunyaes. De fet, una d'elles, la castellanoparlant, deixaria en la pràctica de ser Catalunya i es convertiria en una terra de difícil classificació, en una sort de regne taifa de l'espanyolisme, l'unionisme i l'anticatalanisme. La cosa socialment és negativa es miri per on es miri, però caldria pensar per a qui pot tenir conseqüències encara més negatives, que no hauria de ser, ben mirat, la Catalunya d'expressió catalana. Sabut és que hi ha una correlació evident i palpable entre competència lingüística catalana, alt nivell de formació acadèmica o intel·lectual, ingressos superiors i qualitat de vida. No cal ser un endeví per adonar-se que la Catalunya catalana gaudiria d'un nivell de vida considerablement superior a l'altra i lògicament això també tindria una

vinculació indestriable quant a la qualitat educativa i al futur de les noves generacions. Diguin el que diguin, carregar-se la immersió és condemnar a la pobresa moral, intel·lectual i material a una part significativa del país que viu en un idioma diferent del català. Entre aquests, no només trobaríem fills o néts d'immigrants de la resta d'Espanya, també molts fills i néts de persones vingudes d'arreu del món que cercant oportunitats ara trobarien misèria i mala companyia. Pèssima companyia la de polítics que desconeixen i ofenen Catalunya com els del PP i Ciutadans però també del que queda del PSC, que sense la radicalitat dels altres els intenta netejar o aplanar el terreny. Si Pallach aixequés el cap, malgrat les seves resistències ja als setanta, del PSOE i el seu centralisme, no se'n sabria avenir. El pou no té mai límits i l'atreviment de la ignorància tampoc.

Acabo dient que sobta i dol la condescendència i la docilitat amb què entomen els nostres polítics el conjunt de crítiques, moltes d'elles faltant clarament a la veritat, que rebem per tots i cadascun dels punts cardinalment ideològics. Contra Catalunya tothom s'hi apunta, dretes, esquerres i noves i velles polítiques tots tenen quelcom a dir, sentenciar o retreure davant el poble català. Lògic, perquè ells deuen ser immaculats. Nosaltres, heus aquí la nostra fragilitat, no fem altra cosa que entomar amb capteniment injustificat, a voltes reaccionem però mai passem a l'atac sever, just i contundent. Ser l'ase dels cops, això és la meselleria, no és mai bo, atès que a part de rebre, són sempre els altres els que et marquen la iniciativa política i a càrrec teu només hi ha el recurs de rèplica. Un recurs justificatiu i mai vindicatiu. Dir que Catalunya vol l'autodeterminació per no haver reeixit en el seu intent d'encaixar-se dins d'Espanya és una pobresa espiritual enorme que només un ésser desventurat i desanimat pot arribar a justificar. Dir que Catalunya té dret a l'autodeterminació per ésser una nació és un acte que honora i uneix i, tant o més important, t'allunya del victimisme. Vincular autodeterminació amb riquesa intel·lectual, material

i moral és quelcom que a Catalunya els que ho sabem, que som majoria, ho pensem però no ho diem. I ja en seria hora, perquè precisament nosaltres no volem que Catalunya sigui Alabama!